

De Kronieken van Oz: Deel 2:

Het Wonderlijke Land van Oz

L. Frank Baum

Illustraties: Monique Luijken

De Kronieken van Oz

Deel 2

Het

Wonderlijke

Land van Oz

Nur: 280
ISBN: 978-90-821782-6-5

www.kroniekenvanoz.nl

Oorspronkelijke titel: The Marvelous Land of Oz
Auteur: Lyman Frank Baum (*De Koninklijke Geschiedschrijver van Oz*)
Eerste publicatie: 1904
Deze uitvoering: 1ste druk 2016, 1ste oplage 2016
Omslag & illustraties: Monique Luiken voor DessinDestin
Redactie: Margreet de Roo voor Maneno tekstredactie
Vertaling: Jeroen van Luiken-Bakker
Uitgever: Ahvô Braiths, Beverwijk (the Netherlands)

Alle rechten van de Engelstalige brontekst, oorspronkelijk gepubliceerd in 1904, bevinden zich binnen het publieke domein.

© 2016 Illustraties Monique Luiken voor DessinDestin. Alle rechten voorbehouden.

© 2016 Alle rechten op deze vertaling zijn voorbehouden aan de vertaler.

Niets uit deze uitgave mag, op welkelei wijze dan ook, worden verveelvoudigd zonder juiste bronvermelding en voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. U kunt zich hiervoor wenden tot de uitgever: info@ahvobraiths.nl.

All rights for the source text, originally published in 1904, are in the public domain.

© 2016 Artwork by Monique Luiken for DessinDestin. All rights reserved.

© 2016 All rights on this translation are reserved by the translator.

No part of this publication may, in any way whatsoever, be multiplied without proper citation of its source and without prior written consent by the publisher. Inquiries can be directed towards the publisher at: info@ahvobraiths.nl.

‘De Kronieken van Oz’ bestaan uit de volgende delen:

De Wonderbaarlijke Tovenaar van Oz
Het Wonderlijke Land van Oz
Vreemde bezoekers uit Oz

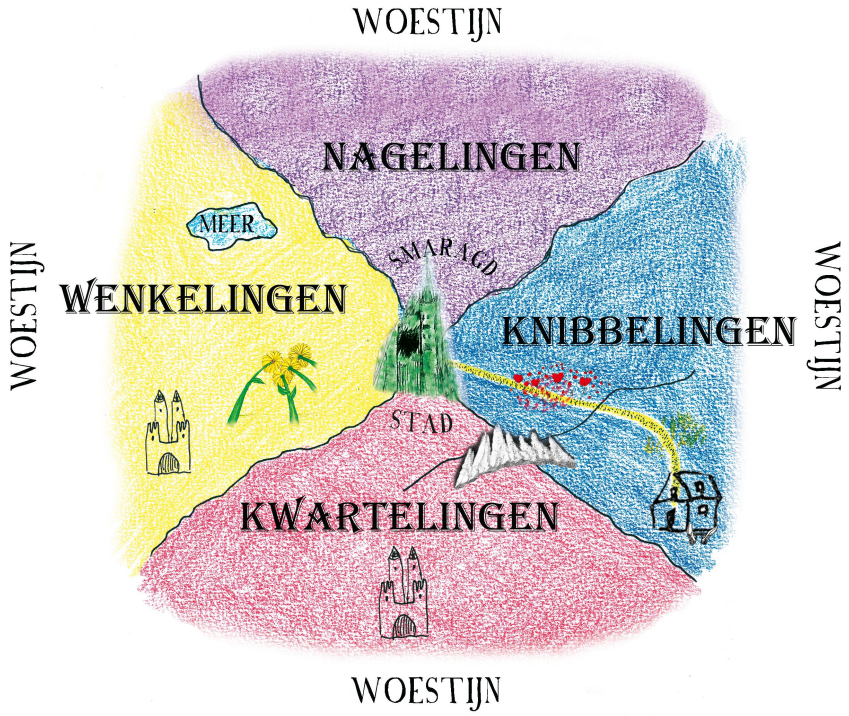
Het Wokkelkeverboek
Ozma van Oz
Doortje en de Tovenaar in Oz

De Weg naar Oz
De Smaragd Stad van Oz
Het Lappenmeisje van Oz

Verhaaltjes uit Oz
Tik-Tak van Oz
De Vogelverschrikker van Oz

Rinkitink in Oz
De Verloren Prinses van Oz
De Blikken Houthakker van Oz

De Magie van Oz
Glinda van Oz
Lexicon en minibiografie

Inhoud

1. Tip maakt een Sjaak'er Lampje.....	19
2. Het Wonderlijke Poeder des Levens.....	25
3. De Vlucht van de Voortvluchtigen.....	33
4. Tip Experimenteert met Magie.....	41
5. Het Ontwaken van het Zaagpaard.....	47
6. De Rit van Sjaak Pompoenstaak.....	55
7. Zijne Majesteit, de Vogelverschrikker.....	65
8. Het Leger van Opstand van Generaal Djindjur.....	73
9. De Vogelverschrikker Bedenkt een Plan.....	81
10. De Reis naar de Blikken Man.....	89
11. Een Vernikkelde Keizer.....	97
12. Meneer O.R. Wokkelkever, D.O.	105
13. Een Opmerkelijk Reusachtige Geschiedenis.....	115
14. De Oude Mombi Doet aan Hekserij.....	123
15. De Gevangenen van de Koningin.....	131
16. De Vogelverschrikker Neemt de Tijd om Na te Denken.....	139
17. De Verbazingwekkende Vlucht van de Wapiti.....	147
18. In het Nest van de Torenkraaien.....	155
19. De Beroemde Wenspillen van Dr. Nikidik.....	167
20. De Vogelverschrikker Doet een Beroep op Glinda.....	175
21. De Blikken Man Plukt een Roos.....	187
22. De Transformatie van de Oude Mombi.....	195
23. Prinses Ozma van Oz.....	203
24. Rijkdom Zit Vanbinnen.....	213

Hoofdstuk 6:

De Rit van

Sjaak Pompoenstaak

naar de

Smaragd Stad

ij het kriecken van de dag werd Tip gewekt door de Pompoenstaak. Hij wreef de slaap uit zijn ogen, baadde in een beekje, en at een stuk van zijn brood en kaas. Na zich aldus op de dag te hebben voorbereid zei de jongen:

“Laten we meteen gaan. Negen mijlen is nog een behoorlijke afstand, maar we zouden de Smaragd Stad tegen de middag kunnen halen als er geen ongelukken gebeuren.”

Dus werd de Pompoenstaak weer op de rug van het Zaagpaard gehesen en werd de reis hervat.

Het was Tip opgevallen dat de paarse tint van het gras en de bomen nu was vervaagd tot een doffe lavendelkleur, en niet kort daarop begon het lavendelkleurige gras een groene zweem te krijgen, die geleidelijk helderder werd naarmate ze dichterbij de grote stad kwamen waar de Vogelverschrikker regeerde.

Het kleine gezelschap had nauwelijks twee mijlen van de weg erop zitten toen de weg met de gele steentjes werd onderbroken door een brede, snelstromende rivier. Tip vroeg zich af hoe hij de oversteek moest maken, maar al snel ontdekte hij een man die met een pontje vanaf de andere kant van de stroom kwam aanzetten. Toen de man de oever had bereikt vroeg Tip:

“Wilt u ons naar de overkant roeien?”

“Ja, als je geld hebt,” antwoordde de veerman, wiens gezicht er geniepig en onaangenaam uitzag.

“Maar ik heb geen geld,” zei Tip.

“Geen rooie cent?” informeerde de man.

“Geen rooie cent,” bevestigde de jongen.

“Dan zal ik me de rug niet breken door jullie over te roeien,” zei de veerman beslist.

“Wat een aardige man!” merkte de Pompoenstaak lachend op.

De veerman staarde hem aan, maar reageerde niet. Tip probeerde na te denken, want het was een grote teleurstelling voor hem dat zijn reis nu zo plotseling tot een einde kwam.

“Ik moet absoluut naar de Smaragd Stad gaan,” zei hij tegen

de schipper, “maar hoe kan ik de rivier oversteken als u me niet meeneemt?”

De man lachte, en het was geen prettige lach.

“Dat houten paard zal wel drijven,” zei hij, “en je kunt hem berijden als hij oversteekt. Wat de pompoenhoofdige malloot die je bij je hebt betreft, laat hem maar zinken of zwemmen – het maakt niet veel uit wat je kiest.”

“Maakt u zich maar geen zorgen om mij,” zei Sjaak, die plezierig lachte naar de kribbige veerman, “ik ben er zeker van dat ik wel zal blijven drijven.”

Tip dacht dat het de moeite van het proberen waard was en zag dat het Zaagpaard, dat niet wist wat gevaar betekende, niet tegensputterde. Dus leidde de jongen het dier de oever af het water in en klom op zijn rug. Sjaak liep ook tot zijn knieën het water in en greep toen de staart van het paard vast, zodat hij zijn pompoenhoofd boven water kon houden.

“Let op,” zei Tip, die het Zaagpaard instrueerde, “als je met je benen heen en weer wiebelt zul je waarschijnlijk zwemmen, en als je zwemt zullen we waarschijnlijk de overkant wel halen.”

Het Zaagpaard begon meteen zijn benen heen en weer te wiebelen. De benen functioneerden als roeiriemen en de avonturiers maakten langzaam de oversteek. Hun trip was zo succesvol dat ze al snel, klets- en drijfmat, de grassige oever opklommen.

Tips broekspijpen en schoenen waren helemaal doorweekt, maar het Zaagpaard was zo goed blijven drijven dat de jongen vanaf zijn knieën helemaal droog was. Wat de Pompoenstaak betreft, zijn prachtige kleren waren doorweekt.

“De zon zal ons wel drogen,” zei Tip, “en we zijn nu veilig aan de andere kant, wat de veerman ook zei, en we kunnen onze reis voortzetten.”

“Ik vond het helemaal niet erg om te zwemmen, helemaal niet,” merkte het paard op.

“Ik ook niet,” voegde Sjaak eraan toe.

Al snel vonden ze de weg met de gele steentjes weer, die vrolijk verderging aan deze kant van de rivier, en hielp Tip de

Pompoenstaak weer op de rug van het Zaagpaard.

“Als je snel gaat,” zei hij, “zal de wind je helpen om je kleren te drogen. Ik zal de staart van het paard vasthouden en achter jullie aanrennen. Zo zullen we allemaal snel weer droog zijn.”

“Dan moet het paard flink doorstappen,” zei Sjaak.

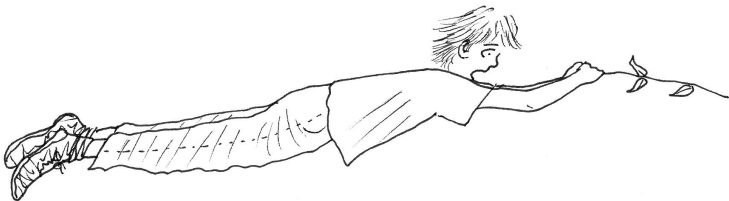
“Ik zal mijn best doen,” antwoordde het Zaagpaard vrolijk.

Tip greep het puntje van de tak die dienstdeed als staart van het Zaagpaard en riep luid: “Voort!”

Het paard liep stevig door, en Tip kwam erachteraan. Toen besloot hij dat ze sneller konden, dus riep hij: “Draf!”

Nu herinnerde het Zaagpaard zich dat dit woord het bevel was om zo snel als hij kon te gaan, dus begon hij met hoge snelheid over de weg te stuiven, en Tip moest goed zijn best doen om op z'n benen te blijven staan – zo hard had hij nog nooit gerend.

Hij was al snel buiten adem, maar toen hij ‘Ho!’ naar het paard wilde roepen, merkte hij dat hij het niet uit zijn mond kreeg. Het uiteinde van de staart, die hij vasthield en die niet veel meer was dan een dode tak, brak plotseling af, en een moment later rolde de jongen door het stof van de weg, terwijl het paard en zijn pompoenhoofdige berijder ongehinderd doorgingen en in de verte verdwenen.

Tegen de tijd dat Tip zichzelf weer had hervonden en het stof uit zijn keel gekucht had zodat hij weer ‘Ho!’ kon roepen had dat al geen enkele zin meer, want het paard was allang uit het zicht verdwenen.

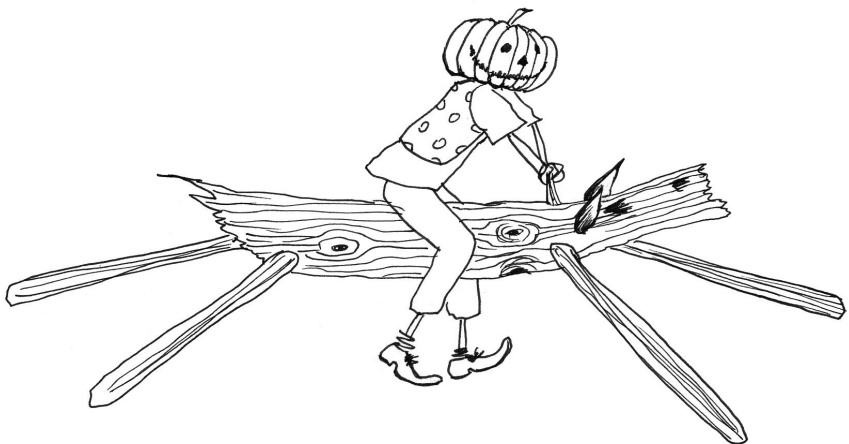
Dus deed hij het enige verstandige dat hij kon doen. Hij ging zitten en rustte eens goed uit, en daarna begon hij de weg weer te volgen.

“Op een goed moment zal ik ze zeker weer inhalen,” bedacht hij, “want de weg zal eindigen bij de poorten van de Smaragd Stad, en dan kunnen ze niet verder.”

Ondertussen hield Sjaak zich stevig vast aan de staak en het Zaagpaard scheerde over de weg alsof hij aan een wedstrijd deelnam. Geen van beiden wist dat Tip was achtergebleven, want de Pompoenstaak keek niet om en het Zaagpaard kon niet omkijken.

Terwijl hij reed, viel het Sjaak op dat het gras en de bomen stralend smaragdgroen waren gekleurd, dus verwachtte hij al dat ze de Smaragd Stad naderden nog voor de spitsen en koepels van de stad zichtbaar waren.

Na een poosje doemde er een hoge muur van groene stenen, bezet met smaragden, voor hen op, en uit angst dat het Zaagpaard niet genoeg besef had om te stoppen en ze misschien beiden tegen

de muur zouden smakken, bedacht Sjaak dat hij, zo hard als hij kon, ‘Ho!’ moest roepen.

Zo abrupt gehoorzaamde het Zaagpaard dat als Sjaak zich niet aan zijn staak had vast kunnen houden, hij voorover van het paard gevallen zou zijn en zijn gezicht helemaal geruïneerd zou zijn geweest.

“Beste vader, dat was me het ritje wel!” riep hij uit, en toen, toen hij niets terug hoorde, keek hij om en merkte voor het eerst dat Tip er niet was.

Dit opmerkelijke verlies vond de Pompoenstaak een raadsel, en het maakte hem onrustig. En terwijl hij zich afvroeg wat er met de jongen was gebeurd, en wat hij gezien de lastige omstandigheden moest doen, ging de toegangspoort in de groene muur open en kwam er een man naar buiten gelopen.

De man was kort en rond, met een dik gezicht dat bijzonder goed doorvoed leek. Hij ging gekleed in het groen en droeg een hoge, puntige groene hoed op zijn hoofd en hij droeg een groene bril voor zijn ogen. Hij boog voor de Pompoenstaak en zei:

“Ik ben de Bewaker van de Poorten van de Smaragd Stad. Mag ik u vragen wie u bent en wat u hier te zoeken heeft?”

“Mijn naam is Sjaak Pompoenstaak,” antwoordde de ander met een glimlach, “maar wat ik zoek, daar heb ik geen flauw benul van.”

De Bewaker van de Poorten keek heel verbaasd en schudde zijn hoofd afkeurend vanwege dit antwoord.

“Wat ben je, een man of een pompoen?” vroeg hij beleefd.

“Beide, als u het weten wilt,” antwoordde Sjaak.

“En dit houten paard, leeft het?” vroeg de Bewaker.

Het paard rolde een knoestig oog naar boven en knipoogde naar Sjaak. Toen steigerde het en kwam met één been op de tenen van de Bewaker terecht.

“Au!” gilde de man. “Het spijt me dat ik het gevraagd heb. Maar het antwoord is zeer overtuigend. Heeft u enig doel, meneer, in de Smaragd Stad?”

“Het lijkt me van wel,” antwoordde de Pompoenstaak

serieus, “maar ik kan niet bedenken wat het is. Mijn vader weet er alles van, maar hij is niet hier.”

“Dit is een vreemde zaak – heel erg vreemd!” verklaarde de Bewaker. “Maar je lijkt me vrij onschuldig. Mensen die het niet goed menen hebben niet zo’n aangename glimlach.”

“Wat dat betreft,” zei Sjaak, “ik kan niets aan mijn glimlach doen, hij is in mijn gezicht gesneden met een zakmes.”

“Goed, kom maar binnen in mijn kamer,” ging de Bewaker verder, “en dan zullen we eens kijken wat ik voor jullie kan doen.”

Dus Sjaak reed het Zaagpaard door de poort de kleine kamer binnen die in de muur was gebouwd. De Bewaker trok aan een touwbel en prompt kwam er een lange soldaat – gekleed in een groen uniform – door de tegenovergelegen deur de kamer binnen. De soldaat droeg een lang groen geweer over zijn schouder en hij had een schattige groene baard die tot zijn knieën kwam. De Bewaker sprak ogenblikkelijk tegen hem, en zei:

“Hier is een vreemde meneer die niet weet waarom hij naar de Smaragd Stad is gekomen, en niet weet wat hij wil. Zeg eens, wat zullen we met hem doen?”

De soldaat met de groene bakkebaarden keek Sjaak met veel interesse en nieuwsgierigheid aan. Uiteindelijk schudde hij zijn hoofd zo hard heen en weer dat er kleine golfjes door zijn baard gleden, en toen zei hij:

“Ik moet hem naar Zijne Majesteit de Vogelverschrikker brengen.”

“Maar wat zal Zijne Majesteit de Vogelverschrikker met hem doen?” vroeg de Bewaker van de Poorten.

“Dat is een zaak van Zijne Majesteit,” antwoordde de soldaat. “Ik heb zelf genoeg problemen. Alle problemen van buiten moeten worden overgelaten aan Zijne Majesteit. Dus zet een bril op de neus van deze beste man, en ik zal hem naar het koninklijk paleis brengen.”

Dus opende de Bewaker een grote kist gevuld met brillen en hij probeerde een paar voor Sjaaks grote ronde ogen te passen.

“Ik heb geen bril die werkelijk je ogen zal bedekken,” zei de

kleine man met een zucht, “en je hoofd is zo groot dat ik de bril moet vastbinden.”

“Maar waarom moet ik een bril dragen?” vroeg Sjaak.

“Dat is hier gebruikelijk,” zei de soldaat, “en dat zal voorkomen dat je wordt verblind door het glinsteren en stralen van de prachtige Smaragd Stad.”

“O!” zei Sjaak. “Ga je gang, bind hem maar om. Ik wil niet blind worden.”

“Ik ook niet!” viel het Zaagpaard hen in de rede, dus ook voor zijn bollige en knoestige ogen werd snel een passende bril gezet.

De soldaat met de groene bakkebaarden leidde hen door de binnenste poort en vrijwel direct stonden ze op de hoofdstraat van deze magnifieke Smaragd Stad.

Sprankelende groene edelstenen versierden de gevels van de prachtige huizen en de torens en wachttorens waren allemaal bezet met smaragden. Zelfs de groene marmeren bestrating glinsterde door de edelstenen, en het was inderdaad een adembenemend schouwspel voor wie het voor het eerst zag.

De Pompoenstaak en het Zaagpaard, die niets van weelde en schoonheid wisten, besteedden echter weinig aandacht aan de schoonheid die ze door hun groene brillen zagen. Kalm volgden ze de groene soldaat en hadden nauwelijks in de gaten dat ze door hordes groene mensen verbaasd werden nagestaard. Toen een groene hond op hen af rende en tegen hen blafte gaf het Zaagpaard hem ogenblikkelijk een schop met een van zijn houten benen en het kleine beestje ging jankend een van de huizen binnen, maar niets ernstigs onderbrak hun verdere reis naar het koninklijk paleis.

De Pompoenstaak wilde regelrecht de groene marmeren trap op rijden om naar de Vogelverschrikker te gaan, maar de soldaat stond dat niet toe. Dus Sjaak steeg met veel moeite af en een bediende leidde het Zaagpaard achterom, terwijl de soldaat met de groene bakkebaarden de Pompoenstaak voorging naar binnen, door de hoofdingang van het paleis.

De vreemdeling werd alleen gelaten in een fraai

gemeubileerde wachtruimte terwijl de soldaat hem ging aankondigen. Nu wilde het toeval dat Zijne Majesteit op dit uur wat vrije tijd tot zijn beschikking had en zich stierlijk verveelde en graag iets wilde doen, dus beval hij zijn bezoeker ogenblikkelijk naar zijn troonzaal te komen.

Sjaak voelde geen angst of schaamte vanwege zijn ontmoeting met de regent van deze magnifieke stad, want hij was zich totaal niet bewust van de wereldse gewoonten. Maar toen hij de zaal binnenkwam en hij Zijne Majesteit de Vogelverschrikker op zijn glinsterende troon zag zitten, stond hij stil van verbazing.

